

În căutarea visurilor

Revendică-ți
puterea,
urmează-ți
inima
și împlinește-ți
destinul

DR. DRAGOȘ BRĂTĂȘANU

Traducere din engleză de
Silvia-Maria Buzea

Lifestyle
PUBLISHING

Cuprins

Prefață	9
Nota autorului.....	17
PARTEA I. Trăiește în Adevăr	23
Capitolul 1. În orașul acesta nu mai zâmbește nimeni	25
Capitolul 2. O noapte în Transilvania cu părintele telescopului spațial Hubble (partea I).....	31
Capitolul 3. O noapte în Transilvania cu părintele telescopului spațial Hubble (partea a II-a)	40
Capitolul 4. Trista poveste a lui „Cine ești de fapt, cu adevărat“.....	53
Capitolul 5. Nu e ușor să fii deschis.....	66
PARTEA a II-a. Trăiește-ți visul.....	81
Capitolul 6. Tânăr, nebun, îndrăgostit și fără bani... 83	83
Capitolul 7. Spre nord și spre sud	88
Capitolul 8. Când oile îți acaparează mintea	97
Capitolul 9. Suflul vieții.....	103
Capitolul 10. Apelul final de îmbarcare.....	114
PARTEA a III-a. Umblă în Adevăr	123
Capitolul 11. Bomboana din Himalaya	125
Capitolul 12. Ca să se întâmpile ceva, trebuie mai întâi să începem	131

Capitolul 13. Găuri în buzunare	137
Capitolul 14. Găuri în inimă.....	142
Capitolul 15. Pericolul autoperfecționării	155
Capitolul 16. Traversând deșertul.....	160
Capitolul 17. Aleluia	168
Capitolul 18. Evanghelia după Ray	173
Capitolul 19. Sensul vieții	183
Capitolul 20. Aducând laolaltă știința, înțelegerea, iubirea și imposibilul	194
 Caiet de lucru.....	201
 Bibliografie	209
 Mulțumiri	219

Prefață

Cartea pe care urmează să o explorați nu este doar o colecție de povești uimitoare și puternice lecții de viață. Este un vehicul prin intermediul căruia ni se dezvăluie un cod elegant. Este un produs avansat de stimulare mentală și de trezire a conștiinței, ce poate insufla viață celor mai îndrăznețe visuri și pasiuni ale tale. Printr-o scriitură accesibilă, care îmbină perfect aventurile cu elementele autobiografice, Dragoș Brătășanu ne povestește despre viața petrecută în Europa de Est și ne vorbește despre insistență cu care și-a urmărit pasiunea până când visurile izvorâte din adâncul inimii au luat locul dificultăților trecute.

Acesta este momentul în care începe magia!

Pe măsură ce veți pătrunde înțelesul cuvintelor, acestea vor declanșa în mintea voastră scânteia care va da viață unui torrent de credințe care vă vor da forță și vitalitate. La această răspântie, unde propria noastră conștiință interacționează cu experiența altei persoane, ne schimbăm concepția despre ce este posibil în viață. Atunci apare în mentalitatea noastră schimbarea necesară pentru a ne împlini visurile. Totul este demonstrat științific. Iată ce vreau să spun.

PUTEREA DE A ÎNTREVEDEA IMPOZITUL

Pe 26 iulie 1852, sprinterul britanic Charles Westhall realizează ceva considerat imposibil la vremea aceea. Alergând pe o ploaie torențială, pe o pistă din Londra, Westhall a stabilit timpul oficial al cursei de 1 milă la incredibilul timp de 4 minute și 28 de secunde. Deși recordul lui a fost depășit de 31 de ori la sfârșitul anilor 1800 și începutul anilor 1900, fiecare nou record a fost doar cu puțin mai bun decât

pentru că te vei întoarce la Adevăr. Vei ști, poate pentru prima oară, că oricine ai fi, oriunde ai fi, contezi. Cred că meriți să-ți împlinești visurile, iar această carte îți va da avânt să pornești.

Te iubesc,
Dragoș
Wellington, Noua Zeelandă

PARTEA I

Trăiește în Adevăr

Adevărul nu este un gând, o vorbă, nu este o legătură între lucruri, nu este o lege. Adevărul... la toate le dă viață.

SFÂNTUL NICOLAE VELIMIROVICI

Capitolul 1

În orașul acesta nu mai zâmbește nimeni

Minciuna a devenit precept, iar falsitatea – realitate.

Iulie 1984, într-un orașel din Europa de Est

1.

Am venit pe lume în 1984, într-un orașel din România, cu 10 minute înainte de miezul nopții. Tata era plecat cu treburi, iar mama era singură în apartament când i s-a rupt apa.

Am trăit în același apartament timp de 18 ani, până când am plecat la facultate, însă nu știu prea multe despre viața părinților mei dinainte de venirea mea pe lume. Mă uit adesea la fotografiile lor din tinerețe, încercând să îi cunosc mai bine. Par a avea mulți prieteni, iar mama are întotdeauna brațele în jurul gâtului tatălui meu. Uneori îmi imaginez lucrurile pe care le-au trăit, dar pe care nu mi le-au împărtășit niciodată: doi străini frumoși, cu flori în păr, însetați de libertate. Erau tineri, îndrăgostiți de viață și de partener, dar au trăit anii cei mai grei ai comunismului din Europa de Est. Indiferent cât de mult te străduiești să spui o poveste bazată pe fotografii din trecut, hârtia îți arată doar crâmpeie de realitate; Adevărul rămâne un mister al inimii.

După căsătorie, s-au mutat într-un orașel-port de lângă Dunăre. Partea veche a orașului fusese construită în secolul al XV-lea și avea aerul unui cartier liniștit din Paris. Acum jumătate de secol, casele arătau ca niște uriașe torturi de nuntă: clădirile înalte și albe aveau în jurul ferestrelor trandafiri sculptați, iar ușile din lemn erau decorate cu inserții de piatră: frunze de arțar, co-loane miniaturale, ferigi și valuri încuspurate. Flori albe, albastre și violet se revărsau din ghivecele balcoanelor. În dimineațile de duminică, oamenii ieșeau la plimbare în parc sau mergeau la biserică. Obișnuiau să se gătească asemenea figurinelor cu miri de pe tortul de nuntă. Când se întâlneau pe stradă, oamenii își dădeau binețe, râdeau și stăteau la taifas.

Pe atunci, oamenii zâmbeau în acest oraș. La nașterea părinților mei, Partidul Comunist preluase controlul asupra țării. Oamenii au fost forțați să își părăsească casele, iar oricine refuza era trimis la închisoare. și-au abandonat fermele și animalele, lăsând în urmă munca de-o viață și un drum de lacrimi. Au fost mutați în blocuri construite în acest scop. Clădirile de acest fel se răspândiseră ca o tumoare pe fața pământului. „Cutii de chibrituri“: cutii de beton, gri, una peste alta, în care erau îngheșuite sufletele nevoiașe.

Mânații de disperare, la adăpostul întunericului nopții, unii au traversat Dunărea către moarte sau libertate. Cei puțini care au izbutit nu au mai privit în urmă. Cei mai mulți au fost prinși și trimiși să agonizeze în închisori. Mulți s-au temut să fugă și au rămas.

Cei care știau să construiască aparate de radio se ascundeau la subsol după lăsarea întunericului, ca să asculte posturi din Occident. Posturile locale de radio și televiziune transmiteau numai emisiuni de propagandă comunistă. Dacă te luai după ele, ai fi putut crede că te află în cel mai bun loc de pe pământ.

Dacă raiul a fost creat în dragoste desăvârșită, atunci România a fost creată în frică desăvârșită. Dacă raiul însema libertate, atunci colțul meu de lume era o temniță, de care cei mai mulți nu erau conștienți. Cu toate acestea, au primit o educație, dar o educație care îi învăța doar strictul necesar pentru a-și duce la bun sfârșit sarcinile trasate de societate, de partid. Oamenii erau trimiși la muncă, undeva în țară, însă nu aveau libertatea de a alege. Primeau un apartament și un salariu, dar nu aveau voie să părăsească vreodată țara. Pe atunci, România era o închisoare a sufletelor, iar păcatul capital era dorul mistuitor de libertate. Trebuia să îți onorezi mama și tatăl — adică Partidul Comunist. Nu puteai să aderi la un alt partid, întrucât acesta era unicul. Cei care spuneau lucruri nedemne la adresa partidului sau îi luau numele în desert erau trimiși la închisoare. Poeții, scriitorii și cei care le vorbeau studenților despre libertate erau arestați și găsiți vinovați fără drept de apel.

Într-un astfel de mediu, oamenii au învățat să se teamă unii de alții și să nu aibă încredere în nimeni. S-au adaptat contextului social. și-au ferecat ușa minții pe dinăuntru și au trăit acolo, în singurătate. și-au pierdut curajul de a se exprima și și-au pecetluit spiritul creativ. Au devenit nepăsători în fața adevărului și a visurilor și față de libertatea de care aveau nevoie pentru a prospera. și-au adaptat vocabularul și comportamentul, astfel încât să supraviețuiască mediului social. Au încuiat Adevărul adânc înăuntru, străduindu-se în fiecare zi să-l ignore și să-l ascundă. Pe măsură ce anii au trecut, minciuna a devenit precept, iar falsitatea, realitate. Mințile au început să dezvolte tulburări anxioase, iar minciunile trăite au devenit singura experiență de viață. În fiecare zi, după serviciu, coborau în subsolul proprietarilor case și, rămânând ascunși, beau până uitau de realitate. Adevărul putrezea pe dinăuntru, iar alcoolul devenise izbăvitorul durerii.

Astăzi, nimeni nu mai zâmbește în acest oraș.

În ziua nașterii mele, mama și-a împachetat lucrurile și a plecat singură la spital. M-am răsucit și m-am sprijinit cu picioarele în pântecul ei, ca să nu cad. Timp de 12 ore am întors spatele luminii și vocilor care mă îndemnau să ies. Deodată, tavanul s-a deschis. Două brațe albastre m-au apucat de picioare și m-au tras afară. Am țipat, dar nu i-am impresionat.

Mama a adormit cu mine la piept. În noaptea aceea, după cezariană, și pentru tot restul vieții, m-a ținut aproape de inima ei. Și tata a făcut la fel.

Am crescut și am mers la școală în acest oraș unde nimeni nu zâmbea. Ceilalți copii obișnuiau să râdă de capul meu mare, care semăna cu o sămânță de păpădie plutind deasupra unui corp slab. Am venit pe lume cu urechile îndoite și, pentru câteva luni, mama a fost nevoită să mi le lege de cap cu bandă elastică; arătam ca un elefant. Când am încercat să vorbesc, am mormăit, mutând și schimbând cuvintele în minte, în timp ce mă străduiam să le rostesc în ordinea corectă.

Clipeam constant cu ochiul drept, iar colțul buzei superioare se ridica din secundă în secundă, fără permisiunea mea. În cele din urmă, acest tic a făcut loc altuia și altuia și tot aşa. Mai întâi, buza superioară îmi flutura, făcându-mă să arăt ca un câine confuz care mărâie cu ochi gentili. Apoi buza inferioară s-a lăsat atât de mult, încât rudele mele credeau că sunt beat tot timpul. După ce buzele și-au revenit, gura a decis să zâmbească, din două-n două secunde, fără niciun motiv, dar niciodată cu ambele colțuri în același timp. Clipeam cu buzele. Eram convins că nu voi avea vreo dată o prietenă.

În clasa întâi, învățătoarea ne-a spus că mintea are puteri nebănuite și că am putea comunica cu alți oameni doar prin puterea gândului. Eram îndrăgostit de o colegă de

clasă, dar, pentru că mă rușinam de chipul meu, nu i-am spus nimic, niciodată. Am ajuns acasă și, în ziua aceea, m-am hotărât să-i transmit un mesaj telepatic. Am strâns din ochi, mi-am înclăstat mâinile și mi-am încordat corpul, încercând să îi transmit gândul că o plac. Atunci a intrat tata și m-a întrebat dacă încercam să-mi fac nevoie în pat.

Trei zile mai târziu, am reușit să-i spun bună-dimineața, chiar în ziua în care împlineam 10 ani. Patru ani mai târziu, am prins curaj și am sărutat-o. În viață, lucrurile bune necesită timp.

3.

Primii ani din viața mea au fost ultimii și cei mai grei ani de comunism în România. Părinții și-au sacrificat viața pentru mine. Mama lucra într-o brutărie, iar tata, într-o întreprindere unde se chinuia șase sau șapte zile pe săptămână pentru a se asigura că nu duc lipsă de nimic.

Mâncarea devenise o raritate. Pentru o sticlă de lapte, se stătea la rând ore în sir. După ora opt dimineața, vitrinele magazinelor erau goale. O dată pe săptămână, oamenii puteau cumpăra câteva ouă și o bucată de carne, „grație“ sistemului de cartele cu ajutorul căruia se rationaliza mâncarea pentru fiecare cetățean în parte. Expresia „Și dă-ne nouă pâinea noastră cea de toate zilele“ avea literalmente sens; familia mea avea dreptul la câte o pâine de persoană în fiecare zi, nimic mai mult. Cu ocazia fiecărei mese, rudele îmi amintea că de scumpă este mâncarea. În timp ce mă zoreau să mănânc, îmi relatau despre prețul uriaș al cărnii de pui, al roșiiilor, al brânzei și al fiecărei bucătele de mâncare din farfurie.

Când am împlinit cinci ani, părinții m-au dus la singura cofetărie din oraș. Ochii mi s-au mărit, iar pupilele s-au dilatat. Respirația mi s-a oprit. Papilele gustative au început

să danseze. În urechi auzeam muzică rock and roll. Falca mi-a căzut într-un zâmbet tâmp când sticla a fost pusă pe masă.

— Ce este această băutură și culoarea... nu am văzut niciodată aşa ceva.

I-am întrebat pe-ai mei, în sinea mea. *Și de ce sunt singurul de la masă care o bea?*

Pepsi-Cola era atât de rară în țara mea, încât, ca să poți intra în posesia unei sticle, trebuia să ajungi la momentul potrivit, în ziua potrivită a lunii — dacă erai prieten apropiat cu gestionarul magazinului. Părinții mei l-au convins să păstreze timp de câteva săptămâni o sticlă pentru mine, dar nu a mai avut alta și pentru ei. (Au mai trecut încă cinci ani până să gust din prima Coca-Cola.)

Precum majoritatea copiilor, credeam tot ce auzeam de la oamenii din jurul meu. I-am crezut când au spus că viața e grea, că nu avem suficienți bani, că e greu să te descurci în vremurile astea, că bogății sunt criminali, că oamenii sunt ostili, că alții pot fi, face sau pot avea ceea ce vor, numai eu, nu. Am crezut că sunt un nimeni, am crezut că singura șansă în viață este să am note bune, dar, în același timp, eram sigur că nu sunt suficient de deștept ca să le obțin. În cele din urmă, am crezut că sunt incomplet.

Mi-au trebuit 15 ani ca să descopăr cum mediul social creează realitatea fiecăruia... și să-mi dau seama cât de greșit percepeam și viața, și pe mine însuși.

Capitolul 2

O noapte în Transilvania cu părintele telescopului spațial Hubble (partea I)

Când îți asculti și îți urmezi inima, îl onorezi pe Dumnezeul din tine.

August 2013, Transilvania

1.

Mi-am parcat mașina în vârful dealului, la capătul drumului noroios. Razele soarelui aflat la asfințit făceau ca umbrele pietrelor funerare să se întindă peste pajisête ca niște brațe uscătive care țin strâns o pradă ce se zbate pentru a se elibera. Era noapte, iar oamenii erau deja în casele lor. Doar o căruță trasă de cai mai gonea prin lanurile de porumb din depărtare, fugărită de umbra-i alungită. În vale, fumul se ridică din hornurile caselor, iar mirosul de lemn ars, amestecat cu parfumul florilor, ajungea până sus, pe deal.

Eu și cu Charlie, prietenul meu, mai aveam două minute de mers până la biserică medievală din sat, dar nu eram sigur că putem intra. În satele izolate din Transilvania, preoții își încuie bisericile la apus, ca să le protejeze de hoți și de vandali.